

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **E. R. O. C., spol. s r. o.,** se sídlem Petřínská 489/5, Praha 5, zast. Mgr. Robertem Vladykou, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013, čj. MV-130891-3/VS-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2016, čj. 9 A 16/2013-68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně provozuje podnik Showpark v Holešovické tržnici v Praze a v únoru 2012 umístila nedaleko tohoto místa velkoplošný poutač s reklamou na svou provozovnu. Reklama sestávala – kromě názvu, adresy a otevírací doby provozovny žalobkyně a odkazu na její webové stránky – z fotografií spoře oděných žen (v erotickém prádle či v plavkách), z nichž některé naznačují postoj „u tyče“, jiné stojí v pootevřených dveřích pokoje a hledí přímo na pozorovatele.

[2] Magistrát hlavního města Prahy shledal, že žalobkyně touto reklamou porušila zákaz nabízení erotických vystoupení nebo erotických služeb, stanovený v § 2 vyhlášky č. 11/2005 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „vyhláška“), a uložil jí za to svým rozhodnutím ze dne 24. 9. 2012 pokutu ve výši 20 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 7. 1. 2013 a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdil.

[3] Žalobu, kterou žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného, zamítl Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví. Použitá vyhláška hl. m. Prahy podle něj nepřekračuje meze zákonného zmocnění obsaženého v § 44 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, které umožňuje Praze zabezpečit obecně závaznými vyhláškami záležitosti místního pořádku a pouze demonstrativně vypočítává možné způsoby takového postupu. Praha tak může zabezpečovat záležitosti místního pořádku i jinak než pouhým omezením některých činností na určitá místa a čas. I pokud by nabízení erotických vystoupení a služeb na veřejně přístupných místech bylo zcela zakázáno, představovalo by to pouhé omezení podnikatelské činnosti žalobkyně (tj. neznemožňovalo by tuto činnost zcela). Ani městský soud nepochyboval o tom, že zobrazení spoře oblečených žen na reklamním poutači mělo propagovat erotická vystoupení či erotické služby nabízené v provozovně žalobkyně: toto vyobrazení neobsahuje žádné motivy, které by mohly potenciálního zákazníka lákat k návštěvě baru či použití herních automatů v provozovně. Na to, že poutač propaguje erotické služby, lze usoudit i jen z jeho grafického ztvárnění. Žalobkyně sice tvrdila, že správní orgány ji postihly pokutou, a přitom dlouhodobě přehlížejí porušování zákazu stanoveného vyhláškou ze strany jiných subjektů, svá tvrzení však nijak nedoložila.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) v kasační stížnosti namítla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a že správní orgány vycházely ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Správní orgány i městský soud nesprávně užily na její jednání § 2 vyhlášky, který se na takové případy vůbec nevztahuje. Městský soud se věnoval jen stěžovatelčině polemice s ústavní konformitou tohoto ustanovení, ale se samotnou námitkou se nevypořádal. I on setrval na tom, že již samotné inzerování podniku nabízejícího mimo jiné erotická vystoupení či služby je nabízením erotických vystoupení (služeb), a tedy porušuje § 2 vyhlášky; nic takového však vyhláška neříká. Poutač nenabízel žádná erotická vystoupení či služby, pouze v nejobecnější rovině inzeroval stěžovatelčin noční podnik „Showpark“.

[5] Žádný z rozhodujících orgánů ostatně neuvedl, jaká erotická vystoupení či erotické služby poutač inzeroval. Stěžovatelka tak byla potrestána [*a v tom spatřuje vadu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*] za vyobrazení osob ve spodním prádle či plavkách, ačkoli takové zobrazení je běžnou součástí reklam na zboží či služby, které nemají s erotikou nic společného (cestovní kanceláře, oblečení apod.).

[6] Podle stěžovatelky může vyhláška ukládat povinnosti pouze tehdy, jde-li o jednání proti veřejnému pořádku. Její reklamní poutač však nemohl vést k jakémukoli narušení či dotčení veřejného pořádku; jeho obsahem nebylo nic, co by bylo v rozporu s obecně

přijímanými zásadami slušnosti a mravnosti (k tomu viz předchozí námitku poukazující na běžné zobrazování spoře oděných osob na reklamních plochách).

[7] Stěžovatelka setrvala i na tom, že správní orgány porušily § 2 odst. 4 správního řádu, protože postihly ji, ale ostatní inzerující subjekty ponechávají nepostihnuty (stačí se letmo projít pražskou ulicí Ve Smečkách).

[8] Stěžovatelka proto navrhla, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úvodem NSS poznamenává, že stěžovatelka opakuje tutéž argumentaci již poněkolikáté (v odvolání, v žalobě a v kasační stížnosti), z valné části doslova, a nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. Už z tohoto důvodu nepokládá soud za účelné, aby stěžovatelku obšírně přesvědčoval o vadnosti jejích argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje (které se shodují s postoji správních orgánů i městského soudu) a zaměří se na ty kasační námitky, v nichž stěžovatelka přehlíží či si nesprávně vykládá důvody vyložené městským soudem.

[12] Zákon o hlavním městě Praze říká v § 44 odst. 3 písm. a):

> *Povinnosti může hlavní město Praha ukládat v samostatné působnosti jen obecně závaznou vyhláškou k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména lze stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v hlavním městě Praze nebo by mohly být v rozporu s dobrými mravy anebo z důvodu ochrany bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, popřípadě stanovit, že na určitých veřejně přístupných místech v hlavním městě Praze jsou takové činnosti zakázány.*

[13] Vyhláška pak ve svém § 1 a § 2 stanoví, že

> *nabízení erotických vystoupení nebo erotických služeb vykonávané v jakékoli podobě na veřejně přístupných místech je činností, která by mohla být v rozporu s dobrými mravy. Nabízení erotických vystoupení nebo erotických služeb podle § 1 je zakázáno na celém území Prahy, s výjimkou veřejně přístupné účelové komunikace vedoucí severozápadním směrem z ulice Ďáblické k areálu skládky.*

[14] Není přesné tvrzení, že podle správních orgánů a městského soudu je již samotné inzerování podniku, který nabízí mimo jiné erotická vystoupení či služby, nabízením erotických vystoupení (služeb). Tento nesprávný výklad zřejmě pramení z formulace obsažené v prvním úplném odstavci na str. 6 rozhodnutí žalovaného. Říká se zde: „*Vzhledem k tomu, že se v daném případě bezpochyby jedná o erotický noční podnik, je Ministerstvo vnitra toho názoru, že jakákoliv reklama na tento podnik inzerovaná na veřejně*

přístupných místech znamená z obecného hlediska nabízení erotických vystoupení či služeb.“ To, že provozovna Showpark je erotickým nočním klubem (tedy: provozovnou otevřenou i v nočních hodinách, ve které se za úplatu nabízejí erotická vystoupení či erotické služby), stěžovatelka nepopírá a plyne to ostatně i z jejích webových stránek. Je pravda, že citovaná formulace žalovaného není příliš povedená, neboť nevhodně paušalizuje; pro NSS však je podstatné, že v této věci nešlo o „*jakoukoliv reklamu*“ na provozovnu Showpark, ale právě o vyobrazení spoře oděných žen ve vyzývavých postojích.

[15] Stejným způsobem to stěžovatelce vysvětlil již městský soud. Správně v této souvislosti odmítl i stěžovatelčiny hypotetické příklady velkého obchodního centra či pražské Lucerny, v jejichž prostorách by se (vedle mnoha dalších činností) konalo erotické vystoupení, což by mělo vést k postihování *jakékoli* reklamy na toto obchodní centrum či Lucernu jako celek. Toto srovnání je nepřiléhavé: postihována by v takovém případě byla jen reklama na erotická vystoupení či erotické služby nabízené v onom obchodním centru či v Lucerně – právě tak jako ve stěžovatelčině případě.

[16] Ani NSS nesouhlasí s tím, že poutač „*v nejobecnější rovině*“ inzeroval stěžovatelčin noční podnik, ve kterém lze (vedle sledování erotických vystoupení či využívání erotických služeb) i posedět u baru nebo si zahrát na hracích automatech. Reklama byla vedena v rovině velmi konkrétní; nijak neupozorňovala (natož výlučně) na to, že zde lze pít alkohol nebo hrát na automatech (pochopitelně – neboť to lze obvykle dělat v každé hospodě či baru a není třeba to zvlášť inzerovat), naopak zdůrazňovala výskyt spoře oděných žen, které svými postoji srozumitelně naznačovaly povahu své činnosti v rámci nočního klubu.

[17] Rozhodující orgány nemusely zkoumat, jaká erotická vystoupení či erotické služby poutač inzeroval; konkrétní náplň služeb je věcí stěžovatelky. Zákon ani vyhláška stěžovatelce nezakazují, aby takové služby poskytovala – a ona je nesporně poskytuje, jak o tom svědčí její webové stránky. NSS odmítá, že by stěžovatelka byla potrestána za „*vyobrazení osob ve spodním prádle či plavkách, ačkoli takové zobrazení je běžnou součástí reklam na zboží či služby, které nemají s erotikou nic společného*“. Stěžovatelka podle zjištění správních orgánů neposkytuje výlučně zboží či služby, které nemají s erotikou nic společného, a ani to sama netvrdí. Naopak provozuje noční klub, kde nabízí erotická vystoupení a služby, a právě tuto složku své činnosti zdůraznila v inkriminovaném reklamním poutači. [Soud dodává, že tu nejde o námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jak se stěžovatelka domnívá, ale o námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Sporný tu totiž není skutkový stav, ale jeho právní hodnocení.]

[18] I podle NSS vyhláška v citovaných ustanoveních ctí rozsah a účel zákonného zmocnění. Jak již uvedl městský soud, zmocňovací ustanovení zákona je obecné a výčet způsobů, jimiž Praha může zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku, je pouze demonstrativní. Pro porušení zákazu stanoveného ve vyhlášce tedy není třeba, aby reklamní poutač narušil veřejný pořádek, a správní orgány nemusejí prokazovat, že vytýkané vyobrazení popírá zásady slušnosti. Postačí odvolat se na § 1 vyhlášky, podle nějž „*by mohlo*“ nabízení erotických vystoupení a erotických služeb být v rozporu s dobrými mravy, a proto se podle § 2 vyhlášky paušálně zakazuje (způsobem zde upřesněným). Podstatný je tedy *potenciál* tohoto *druhu reklamy* narušit dobré mravy (a tento potenciál je obecně upraven ve vyhlášce), nikoli to, zda tak *konkrétní reklama* skutečně činí (na což by zřejmě měla jiný subjektivní názor stěžovatelka jako provozovatelka erotického nočního klubu a jiný zase občané, kteří jsou reklamě vystaveni a podobné kluby nevyhledávají).

pokračování

[19] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v jejím postoji, podle nějž by pak v rozporu s dobrými mravy bylo i zobrazování spoře oděných osob v reklamách na zájezdy cestovních kanceláří, na spodní prádlo apod. Ačkoli používání fotografií jen nejnutněji oděných osob (konkrétně řečeno: mladých a vnadných žen) v reklamách na cokoli bývá často málo vkusné, stěží může jít o rozpor s dobrými mravy, protože na cestách k moři a na nošení spodního prádla nelze shledat nic nevhodného z mravního hlediska. To ovšem nelze říci o erotických vystoupeních a erotických službách – tedy o činnostech, které se mohou dotýkat mravního cítění významné části veřejnosti.

[20] Již městský soud stěžovatelce vytkl, že nijak neupřesnila a nedoložila své tvrzení, podle nějž byla pokutou postižena jen ona, kdežto další podobní inzerenti zůstávají bez trestu. Stěžovatelka to v kasační stížnosti nenapravila, pouze obecně upozornila na poměry v ulici Ve Smečkách. Ani v této podobě tak její námitka nemůže být důvodná.

IV. Závěr

[21] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu